Ч. 136 Неділя 18 червня (1 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Цісарске розпорядженє. — Війна в Хіні.)

З Відня доносять до „Руслана", що посередництво між Чехами а правительством обняв міністер др. Резек. В минулий вторник (26. червня) конферував др. Резек у Відни з др. Крамаржем (котрий виїхав до Криму), дром Зачком з Морави і міністром судівництва Спенс-Бодевом. Настрій против Чехів в правительственних кругах не є неприязне. Противно. др. Кербер радби найти modus vivendi і заворожити ческу обструкцию, хоч лівиця того не бажає, а рада би між Чехами а правительством широкий провал ще розширити. Др. Кербер не зійде зі становища посередника і австрийского міністра. Він не хоче підлягати верховодам німецким з лівиці, і з відси походять ті остри напади на него в деяких орґанах лівиці, іменно зі сторони ґр. Штірка і Шенерияннів. З другого боку можна замітити, що ческі посли не так то дуже остро і непримиримо промовляють па зборах виборців, як дехто надіяв ся по обструкциї їх в парляменті. Чехи, хоч не всі, отверезились і зрозуміли, що непримиримість їх вийшла би лише в хосен німецкого абсолютизму, бо другого виходу в теперішної ситуациї не було би. На голоси ческої праси не треба класти великої ваги. Праса жиє острим тоном. Острійший тон загаває їм більше передплатників. На яких услівях Чехи готові залишити свою обструкцию і з який спосіб правительство поладнає їх оправдані жаданя, про се годі прилюдно говорити з огляду на дневникарство, котре найлучші наміри убиває в зароді несправедливою критикою і закулісовими інтриґами. Взагалі можна надіяти ся, що правительство доведе до порозуміня між Чехами а Німцями. Справа Чехів не зле стоїть. Рівнож не треба вірити в ті тривожні вісти, які несуть ся по дневниках ненаситної лівиці. Правительство робить так, щоби всякі октройованя були злишні.

Wiener Ztg. оголошує цісарске розпорядженє, уповажняюче правительство на підставі §. 14 дальше побирати податки і покривати державні видатки аж до кінця грудня. Розпорядженє позволяє міністрови фінансів затягнути на случай потреби покритя видатків, сполучених з найпильнійшими інвестициями, позичку в сумі 50 міліонів корон. Дальші три цісарскі розпорядженя видані на підставі §. 14, відносять ся до продовженя на 5 літ податкових пільг для будинків, що потерпіли при послідних землетрясенях в Країні і Стириї, дальше податкових пільг для громади Кляпай, потерпівшої в наслідок усуненя гори, вкінци підвисшеня державного меліорацийного фонду на рік 1900 з $1^1/_2$ міліона на 2 міліони корон і способу ужитя того фонду. Цісарске письмо до президента кабінету означує пропорцию, в якій обі держави мають причинити ся до покривання спільних видатків Австро-Угорщини для Австриї в $66^{46}/_{49}$%, а для Угорщини $33^3/_{49}$%. З розпорядженя міністра фінансів з дня 18 с. м. виходить, що дохід з безпосередних особистих податків за 1899 рік уможливляє індивідуальні податкові опусти в 1900 р. аж до зазначеного законом максимума, а іменно 15% при ґрунтовім податку, $12^1/_2$% при домовім а 25% при загальнім заробковім податку. Дохід з особистого податку виносив в 1899 році взагалі 137,175.059 корон; з того для держави припадає 109,305.323 корон а решта буде ужита на податкові опусти і передана краєвим фондам. Краєві фонди одержать 6 міліонів корон. Галичина одержить 722.032 кор., а Буковина 77.000 корон.

До Daily Express доносять з Шанґаю, що з оголошеного хіньскою цісаревою оповіщеня показує ся, що цісарска палата в Пекіні була дня 16 червня підпалена і товпи Хінців нападали на неї. Вісти, що посли европейскі прибули разом з Сеймуром до Тієнтсіна, не потверджують ся. З Шанґаю вислав анґлійский посол вже кільканайцять післанців до Пекіна аби дізнали ся щось певного о положеню послів заграничних, однако з усїх них не вернув ні один. Догадують ся, що по дорозі поубивали їх ворохобники. — В анґлійскій палаті послів заявив секретар Бродрік в справі страт анґлийских войск, що освободили Сеймура, що упав там: один капітан, а ранених було 7 офіцирів; з вояків погибло 24 а 92 було ранених. — Страти инших держав ще не звістні точно, але взагалі було 62 убитих, а 212 ранених. — З Льондона доносять дальше до Парижа, що між державами прийшло поки що до такого порозуміня: Міжнародна армія окупацийна має виносити 80.000 людий, а іменно Росия і Япан будуть мати по 20.000, Анґлія 10.000, Франция 8.000 а Німеччина і инші держави по 5.000. — Після донесеня Daily Express з Шанґаю будить ся в цілій північній Хіні і в Манджурпї сильний рух звернений против Росиї.

840

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Камбізес гадав собі, що тота гостина єму добре зробить, і успокоїть єго, але то, що єму Сафо сказала, відобрало єму послідну надію, отже й послідну частинку єго спокою. Прексаспес мабуть допустив ся вже убийства або бодай міг кождої хвилї, може як раз тепер підняти штилет, щоби ним пробити груд молодому мужчині. Як же сьміє би він по смерти Барт'ї станути перед своєю матірю? Що мав би сказати на еї питаня і на питаня тої любої женщини, що з такою обавою і з таким чувством споглядала на него своїми великими очима?

Студений мороз пішов єму по тілї, коли якийсь внутрішний голос відозвав ся в нїм і казав єму, що убитє брата єсть ділом трусливости, страху, лютости і несправедливости. Гадка, що він став ся скритоубийником, не давала єму спокою. Він вже неодному чоловікови смерть зробив, але совість єго не гризла, бо зробив то або в честній борбі, або в очах цілого сьвіта. Він же був королем, а що робив, було добрим. Коли би був убив Барт'ю власною рукою, то був би легко дав собі раду з своєю совістию; але тепер, коли потайком згладив єго з сьвіта, коли по тілько єго доказах найвисшої слави і мужескої хоробрости казав єго потайком убити, то єго стала мучили, разом зі встидом і жалем, незнана єму досн злість на свою власну підлоту. Став погорджати сам собою. Сьвідомість того, що бажав лиш справедливости, і так лиш ділав, покинула єго, і єму здавало ся тепер, що всї люди, убиті з єго приказу, були, як Барт'я, лиш невинними жертвами єго лютости. Щоби приглушити в собі ті гадки, котрі щораз більше не давали єму спокою, взяв ся знову до вина. Але сим разом чарка, в котрій він топив свою журбу, приносила єму лиш муки тіла і души. Здавало ся, що єго тіло, зруйноване піяньством і кидаючою хоробою, вже таки не видержить тепер тих ріжнородних і лютих зворушень з послідних місяців. Наконець мусів таки положити ся, бо діставав то студеної дрожи, то палячої горячки. — Коли єго розбирали, прийшов єму на гадку дарунок єго брата. Він велїв сейчас принести скринку і отворити єї, казав тим, що єго розбирали, вийти, та лишити єго самого, і на вид єгипетского малюнку, який украшав скринку, не міг здержати ся, щоби не згадати Нітетісу, і не поставити собі питаня, що померша була би тепер сказала на єго довершене в послідних часах діло. В горячці і в розстрою духа нахилив ся він наконець над скринку, вийняв з неї зроблену з воску красну головку, і з превеликим страхом вдивив ся в недвижимі і без блеску очи образа. Подібність була так велика а розсудок єго так ослаблений від вина і горячки, що єму здавало ся, як би то було якесь чародійство. А все-таки не міг він відвернути очий від дорогих єму черт. Нараз здавало ся єму, як би той образ став рушати очами. Тогди взяв єго нагло превеликий страх. Корчево кинув ожешим образом об стіну так, що крихка воскова маса розлетіла ся на тисяч кусні, а він, стогнаючи, повалив ся на постіль.

Від тепер горячка ставала щораз сильнійша. Нещасливому зачало привиджувати ся і єму здавало ся насамперед, що видить прогнаного Фанеса, котрий сьпіває якусь жартобливу грецку пісню і так погано з него насьміває ся, що єму із злости аж руки в кулаки зачали стискати ся. Відтак видів Крезуса, свого приятеля і дорадника, та й той грозив єму, і відозвав ся знов словами, якими остерігав єго, коли то він іза Нітетіси хотів казати стратити Барт'ю: Не важ ся проливати кров брата, бо знай, що пара з неї підносить ся до неба а з неї роблять ся хмари, котрі убийни-

Новинки.

Львів дня 30-го червня 1900.

— **З львівского університету.** Приватний доцент др. Маркил Хлямтач іменований надзвичайним професором римского права на львівскім університеті.

— **Львівскі войскові ветерани** устроїли вчера з причини близької 70-ої річниці уродин Цісаря похід з смолоскипами і музикою. Похід рушив о годині 9-ій з ул. Охоронок, де товариство ветеранів має власний дім, на площу сьв. Духа, звідтам перед головну команду, перед палату намістництва, виділу краєвого, ратуш і перед мешкане почетного президента товариства радника двору п. Мавтнера. В поході брало участь богато публики.

— **В Шидлівцях**, гусятиньского повіта, — як доносять — відбуде ся дня 1 н. с. липня с. р. в неділю о 8-ій годині вечером аматорска вистава штуки „Мужики Аристократи!“, на котру виділ читальні „Просьвіти“ всїх так селян як отців духовних з околиці запрошує. Вистава відбуде ся в обширній, з дощок на сю ціль побудованій шопі. Ціна місць: крісло 70 кр., лавка 20 кр., місце стояче 15 кр, діти платять 5 кр.

— **Банду опришків** викрито в лісах красічиньских під Перемишлем. Мали они там свої злодійскі сховки, викопані глибоко в земли, обиті дошками і соломою. Там укривали крадені річи і крили ся перед жандармами. На слід злодіїв впав случайно гаєвий. Жандармерії удало ся виловити банду, зложену з 16 опришків. Провід в банді вели Ів. Добош і Кульчицкий, караві вже кілька разів. В печарах найдено много річий, походячих з крадежий. Треба додати, що ліси красічиньскі мають 600 моргів простору.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, I. поверх в домі „Просьвіти“) приймає вкладки ощадности в довільній висоті і опроцентовує на $4\frac{1}{2}$%. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї Кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висоті 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюване руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведене корисних парцеляций.

— **Помер** о. Йосиф Яців, вислужений сьвященик в Вовчухах по довгій і тяжчій недузї в 77-ім році житя а 48-ім сьвященьства.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

☞ Звертаємо увагу на оповістку товариства „Сільский господар“ в Олеську в рубрицї „Вісти господарскі, промислові і торговельні“.

☞ Пора вже лагодити ся до жнива! А не забувайте також зараз по звезеню збіжа підкинути ріллю!

— Робота в липни. Тепер настає для господаря найгруднїйший час, пора, в котрій він мусить напружати всю свою увагу і кидати ся на всі боки, коли хоче щоби мав дійстно хосен зі своєї господарки. Ще сіножоси не покінчили ся зовсім, ще не спрятане сіно, а тут треба думати і о сапаню та підгортаню, о вожену гною та вже й о надходячих жнивах, а попри то жити що дня в обаві перед тучами, котрі кождої хвилї готові знівечити найкрасші надії господаря. І на то так само як на неврожай і брак паші треба бути приготовленим та вже заздалегідь придумувати способи, як би на случай потреби давати собі ради. Господарити то не значить лиш зрушити землю та вкинути в ню зерно а відтак чекати і зібрати то, що буде; треба ще й добре крутити своїм сьвітом, уважати на все, кидати ся на всі боки, користати з часу і хвилї, все придумати і злагодити наперед, щоби опісля не було опізненя в роботї а з того і шкоди в господарстві. Длятого вже тепер треба оглянути і понаправляти всї знаряди до жнива, повипрятувати та повичищувати стодоли і обороги, приготовити місце на стоги і стирти, наробити перевесел до вязаня снопів і т. д., а попри то все, розуміє ся, не спускати з очий і других робіт. — В городї і сего місяця сіє ся в розсадниках, щоби зараз можна пересаджувати до грядок скоро з них збере ся; де же з грядки збере ся, там треба зараз садити, щоби анї найменший кусник землї не стояв порожний. Всї грядки, котрих вже не уживає ся, треба зараз зачищувати, а зібране з них сьміте уживати на компост. Головну увагу треба тепер звернути на нищене всїляких шкідників іменно же на нищене усениць та земледухів. На підливане, обсапуванє та підгортане потреба і тепер забувати. Сіяти ще можна зимову редьку, каляріпу, горох і т. п. Корінне зілє треба врізувати і сушити, а з декотрих ростин збирати насінє і прятати на засів. Томасти (помідори) треба тепер добре поприв'язувати, та відтинати пагони і обчімхувати листє, щоби овочі добре і красно росли, а до того треба ще й добре підливати.

— Ще про сушене сїна та конюшини на розсохах. Ми вже звертали давнїйше увагу на то, що особливо в слотну пору есть дуже добре сушити сіно та конюшину на розсохах, або на триніжках, котрі може легко кождий сам собі зробити. Розсоху робить ся так: Кіл, на яких два метри довгий, на однім кінци остро затесаний, щоби можна его вбити в землю, проверчує ся почавши від другого кінця в трох або чотирох місцях так, щоби що дві дірки ішли на перехрест понад собою, а в ті дірки вбиває ся щеблї, довгі на метер або на півтора. В той спосіб вробляють ся на колї в трох або чотирох місцях хрести із щеблів. Вбивши таку розсоху в землю, накладає ся на ню сіно або конюшину, з долини в гору, а на самім вершку робить ся ще й широку та грубу шапку. Триніжок робить ся знов в той спосіб, що три коли, на метер і три четверти або й на 2 метри довгі, проверчує ся в трох або чотирох місцях, а дірки робить ся лиш по одній і всї в один бік, а в них вбиває

кови день затемнюють і наконець спускають на него громи мести!

I в его уяві прибрав той образ вид дійстности. Єму здавало ся, що із чорних хмар ллє ся на него струями кровавий дощ, та своєю мерзкою мокротою перемочує одіж і руки. Коли наконець дощ перестав падати і Камбізес нїби то пустив ся до Нїлю, щоби там обмити ся, вийшла проти него Нітетіса з тим солоденьким усьміхом, з яким представив єї Теодорос. Очарований тим милим з'явищем, кинув ся перед нею на землю і взяв єї за руку; але ледви єї дотулив ся, як із кождого кінчика єї делїкатних пальців виступила капля крови і она зі всіми ознаками огидженя відвернула ся від него. Тепер став Камбізес просити єї покірно, щоби она вернула ся до него, але она не дала ся упросити. Тогди він розлютив ся і став їй грозити своїм гнївом, відтак страшними карами а наконець, коли Нітетіс відповіла на его слова тихим, глумливим сьміхом, відважив ся він кинути ножем за нею. Тогди розлетїла ся она на тисяч кусків як той образ з воску кинений об стїну; — але глумливий сьміх все ще було чути і він ставав щораз голоснїйший і богато голосів прилучало ся до него та хотїли нїби одні других перекричати підоймаючи его на глум та на посьміховиско. А голоси Бартї і Нітетіси було чути найвиразнїйше і єму здавало ся, як би они найбільше его висьмівали. Наконець не міг вже довше слухати тих страшних голосів і заткав собі уши, а коли і то не помагало, зарив голову в горячий пісок пустинї а відтак занурив в студений як лїд Ніль, і знов в пісок та знов у воду аж наконець стратив притомність. Коли наконець пробудив ся, не знав вже, що з ним діє ся. Положив ся був вечером, а тепер видів по сонци, що сьвітило на его постїль, що то не робить ся день, як він того сподївав ся, але противно, що то настає ніч. Та й не помиляв ся, бо тепер зачув хор ерєів, що сьпівами працав заходячого Мітру

Тепер зачув він також, як за одною занавісою, яку розвішено в головах его постелї, рушає ся богато людий. Він хотїв обернути ся, але зміркував зараз, що не може, бо не має сил до того. Наконець, коли надармо силував ся розріжнити сон від дійстности, а дійстність від сну, закликав вбирачів і других двораків, котрі звичайно були при тім як він вставав зрана. Зараз станули перед ним не лиш они, але й его мати, Прексаспес, кількох учених магів та й кількох незнакомих єму Єгиптиян і розповіли єму, що він кілька недїль лежав в горячці і лиш з особливої ласки богів та завдяки штуцї лїкарів і невтомимому доглядови его матери виратував ся від смерти. Він глянув тепер насамперед на Касандану, відтак на Прексаспеса, як би хотїв его щось спитати ся і знов стратив притомність. Аж на другий день по здоровім снї пробудив ся він з новими силами.

В чотири днї опісля мав він вже на стілько сили, що міг вже сидїти на кріслї з поручами і спитати Прексаспеса про одинокий предмет, який займав его духа.

Посол хотїв зразу зі вгляду на ослабленє короля відповідати виминаючо; але коли той підняв грізно в гору вихудлу руку та подивив ся на него все ще грізними очима, Прексаспес не зволїкав вже довше лиш гадаючи що зробить Камбізесови велике вдоволенє сказав єму: Радуй ся, мій володїтелю! Того, що важив ся уменшати тобі слави, нема вже на сьвітї. Отся рука убила его і закопала его тїло коло Ваал Зефон. Нїхто не видїв мого дїла лиш пісок пустинї та ялові филї Червоного моря [1]); нїхто не знає об тім, лиш ти та я і чайки та морскі круки, що лїтають понад его гробом!

Пронизливий крик злости поніс ся з уст короля, котрий діставши знову нападу горячки, зачав на ново говорити без памяти.

Так минали довгі тиждні, підчас котрих можна було що дня сподївати ся смерти короля. Наконець его сильне тїло перемогло наворот хороби; але сили его духа не могли оперти ся лихій горячці і позістали зруйновані і ослаблені аж до кінця его житя.

Коли єму вже вільно було виходити з комнати і він міг знову їздити на кони та натягати лук, запивав ся вином ще більше як перед тим та й стратив послїдну дрібку можности запанованя над самим собою.

Крім того его ослабленого духа взяв ся був ще й дур, що Бартя не погиб, лиш перекинув ся в лук короля Етіопців а Фервер его помершого батька наказав єму вернути Бартї давний его вид завоєванем чорного народу.

Ся гадка, з котрою він звіряв ся кождому із свого окруженя як би з якою великою тайною, переслїдувала его день і ніч і не давала спокою, аж він з великим войском вирушив до Етіопії. Але мусів вернути з нічим, коли більша часть его войска вигинула нужденно від спеки та браку поживи і води. Один писатель, що належить майже до его сучасників розповідає [2]), що нещасливі вояки, коли їм вийшли вже були запаси поживи, доки можна було, живили ся корінцями; але коли вже в пісковій пустині перестало все рости то они з нужди і розпуки взяли ся були до такого способу, про котрий аж страх бере писати. Що десять вояків, бачите, тягнули льоси і різали та їли того, котрий витягнув собі нещасливий льос.

[1]) Геродот розповідає, що Прексаспес, як дехто каже, завів Бартю над Червоне море і там его забив.

[2]) Геродот був в Єгипті в 60 лїт по смерти Камбізеса. Він описує похід его до Етіопії.

ся щеблї. Три такі коли звязує ся на однім кінци (а до того треба також провертіти дірку) шнуром або ланцушком, також грубим дротом або ге їзним кільцем, і розставляє ся як триніжок, вбиваючи ще коли в землю. І на такі триніжки накладає ся сіно або конюшину з долини чим раз більше в гору, але так, щоби не робив ся стіжок, в долинї широкий а в гору щораз вузший, але противно, щоби в горі копичка була дрібочку ширша як в споді і шапка зроблена на вершку закривала цїлу копичку від дощу. Також треба укладати так, щоби трава гузіром звисала в долину на боки. На розсохи і триніжки можна класти траву просто зпід коси, але лїпше, щоби она перевяла на покосах. В споді трава або конюшина неповинна досягати до землї, щ би звідтам підходив вітер до середини і сушив. На розсохах може сіно або конюшина постояти на поли і дві недїлї а навіть і довше, без шкоди, та можна сховати коли догідно.

— Годівля печериць. Ми вже тілько разів звертали увагу на годівлю печериць, та й тепер пригадуємо знову, що хто би взяв ся до годованя печериць, міг би мати майже без нїякого заходу (з виїмкою в першім році з початку і невеликої роботи опісля) не лиш велику вигоду для власного дому, але ще й красний побічний доход особливо коли би то було під більшим містом. Годівлею печериць могли би особливо занимати ся з великим хісном наші пп. учителї народні і помешні господарі, котрі не маючи поля, змушені жати більше лиш з города і побічного зарібку. Хто би хотів займати ся годівлею печериць, того увагу звертаємо на книжочку, про котру подаємо понизше звістку в рубрицї „Лїтература господарска“.

Переписка господарска.

М. з над Рати: Як вигубити лїшаї у телят? — Передовсїм треба би знати, які то лїшаї, бо лїшай лїшаєви не рівний. Найчастїйше буває у рогатої худоби заразливий лїшай лисиновий, котрий що так скажемо видає волосє і робить лясину, а котрим може і чоловік заразити ся. Длягого при ходженю коло худобини з таким лїшаєм треба бути осторожним. Причиною тої хороби есть рід грибка, що точить шкіру і т. зв. цибульки волося. На худобинї роблять ся насамперед малесенькі плямочки на шкірі, з котрих волосє випадає; плямочки роблять ся що раз більші і лущать ся або на них коли старші роблять ся жовтаво бурі струпи. Худобина тре ся і гризе лїшай зубами, бо єї свербить. Звичайно зачинає ся хороба від голови і ширить ся дальше. У телят та ягнят робить ся той лїшай часто около писка. Лїшай той треба насамперед помастити оливою, на другий день змити водою з милом, а відтак коли струп відстав, мастити два рази на день мішаниною 10 частий (грам.) частого карболевого квасу і 100 частий (грам.) ґлїцерини. Ту мішанину найлїпше казати зробити собі в аптицї. Той хто ходить коло такої худобини і миє єї та мастить повинен за кождий раз перед тим натерти собі руки карболевою водою а по скінченій роботї обмити так само карболем і наконець водою з милом, або бодай обмити руки чистою сьвіжою водою з керницї.

Лїтература господарска.

— Die Champignonzucht als Landwirth. Nebenbetrieb, von Curt Schüler 2 Auflage. Цїна 1 К. 20 с. Автор сего дїла есть властителем великої годівлї печериць у Вроцлаві, отже розуміє ся на річи з практики і пише для практики.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Суперфосфат для товариства „Сільский господар“ в Олеську уже спроваджений. Члени товариства можуть его дістати по цїнї 10 К. 88 сот. за 100 кільо у голови товариства в Цїшках. Від видїлу товариства „Сільский Господар“. — *Т. Дуткевич.*

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 28 червня 4199 штук телят, 2050 штук живих а 1298 штук патрошених безрог, 169 штук патрошених овець і 189 ягнят. За патрошені телята плачено по 80 с., до 1К. 14с. за живі 72 до 92 сот., за лїпші 0·94 до 1·06 К.; за найлїпші по 1·08 до 1·12 К. За молоді безроги 60 до 80 сот., за патрошені на мясо 88 с. до 1К. 14 с., за підсвинки 44 до 96 с. За патрошені вівцї 72 до 90 сот. за кільо. Пара ягнят по 10 до 24 К. — Живі вівцї плачено по 53 до 56 сот. за кільо; бракові по 46 до 50 с. за кільо.

Телеґрами.

Льондон 30 червня. Анґлїйска фльота Середземного моря, що складає ся з 19 воєнних кораблїв і 20 торпедовцїв, прибуде до Триєсту дня 8 липня. Австрийска адміралїция устроює з тої нагоди бенкет.

Льондон 30 червня. Доносять з Преториї, що ґенерали Френч і Гамільтон хотїли по тридневвій борбі обійти Бурів під Сільвертоном. Однако то їм не удало ся, бо Бури завчасу уступили на всхід. Страти Анґлїйцїв малі.

Льондон 30 червня. Урядово доносять що Сеймур освобождений, а анґлїйскі войска стоять в Тієнтсінї.

Льондон 30 червня. Вісти, які доси надійшли о послах, суперечні. Після найновійших телєграм, посли все ще перебувають в Пекінї.

Париж 30 червня. Мінїстер Делькасе заявив на радї мінїстрів, що Хінцї увільнили вже консуля Франсоа і що він в дорозї до Тонкіну.

Надіслане.

Аж тогди змусили війшовшого з розуму короля вертати домів, щоби опісля, коли прийшли в замешкалі сторони, бути єму знову слїпо послушними, звичайно як азийскі раби, мимо того, що він вже був слабий на умі.

Коли він з недобитками свого войска входив знову до Мемфіс, знайшли були Єгиптяни нового Аписа і обходили з розпустною веселостию і сьвяточно повбирані велике сьвято радости з нагоди явившого ся знову бога укрытого в сьвятім бику.

А що Камбізес вже в Тебах довідав ся був, що его войско, висланє против оази Аммона [3]) в лїбійскій пустини згинуло нужденно від вітру [4]) в пустини, та що фльота котрій він приказав оув здобути Картаґо, не хотїла іти против своїх одноплеменників, то він гадав, що Мемфіти обходять таке сьвято з радости, що єму его воєнний похід не удав ся. Він скликав тогди найзнаменитших людий в містї, став їм докоряти за їх поведене та спитав їх, для чого они по его побідї були такі непокірні і понурі, а тепер по его поражцї так без міри веселять ся? Тогди Мемфіти пояснили єму причину їх торжества радости і увіряли, що появу божого бика обходять за кождий раз в цїлім Єгиптї з великим торжеством радости і з походами. Камбізес погаьбив їх тогди і назвав їх брехунами а яко таких засудив їх на смерть [5]). Відтак казав закликати єреїв а тї сказали єму то само.

Насьміваючись з них сказав він, що хотїв би тепер познакомитись з новим богом і велїв їм привести его до себе. Єму привели Аписа і сказали, що він родить ся з ялівки і сьвітла місяця, мусить бути чорний, з білим трикутником на чолї, з образом орла на хребтї а в боку з прибуваючим півмісяцем. На хвості у него шукають двоякої шерсти а на язици нароства в видї сьвятого хруща скарабей [6]).

Коли божок-бик станув перед ним а він не міг добачити на нїм нїчого незвичайного, взяла Камбізеса злість і він пробив его мечем в бік [7]). Коли відтак поплила кров і Апіс перевернув ся, він зареготав ся на цїле горло і сказав: Ви дураки! То ваші боги мають мясо і кров та дають ся зранити? До такої дурноти треба як-раз таких, як ви! Але я вам покажу, що не дам безкарно кпити з себе. Трабанти! Нагайками тих єреїв і убийте кождого, котрого схопите на тім безумнім торжестві! — Єго приказ сповнено і тим розъярено Єгиптиян до крайности.

Коли Апіс згинув від рани, похоронили его Мемфіти потайком в гробницях сьвятих биків, що були коло Серапеум, а відтак під проводом Псамтіка збунтували ся против Перзів. Але бунт той усмирено борзо а нещасливий син Амазіса заплатив за то житєм, котрого і пятна і лютість годить ся забути хоч би задля того, що він неутомимо старав ся о то, щоби увільнити свій нарід від панованя чужинцїв та погиб за свободу.

(Дальше буде).

[3]) На сїй оазї була та ворожба (оракул) божка Аммона, котра стала славною тим, що сказала, що Александер Вел. есть сином бога. Сьвятиню божка Аммона відкрив перший Гамільтон в Аґермі.

[4]) Страшенний вихор в лїбійскій пустини, що віє від полудневого заходу — „Хамзін“. Подібний вітер знаний під назвою „Самум“ називають Турки „Шаміеле“. Може сей вітер що робить караванам богато шкоди, дав назву злому духови Самієлови.

*) Нотки від 5—7 будуть поміщені в слїдуючім числї.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).